

Podberščak

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in administracija v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik: France Podberščak. — Cena oglasa: 1 millimeter visočino v širini enega stolpa 1. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, omenjajo vabila, razpisna itd., vsaka vrsta 1 l. Celoletna naročnina 15 l. — Za inozemstvo 22.50 l.

Leto II.

GORICA, dne 10. aprila 1925

št. 11.

Danes krilo iz svile - jutri pa v roko vile, ali: kako se rešuje mizerija pri nas.

Po deželi vlada kriza,
toži vse: denarja ni.
Delavec sedi brez dela,
kmeta druge tro skrbi.

Samo davki in odredbe,
gospodarstvo je na tleh,
a ti naglo vse poplačaj,
dasi vino je v kletih.

Vendar se uboštvo tako
malo pri ljudeh božna.
Dekle vsako: »gospodlična«,
fant se za gospoda ima.

Ob nedeljah je v obleki
kot jo nosi sam Pariz,
in denar leti iz žepa,
vino se cedi raz miz.

Zraven tega še plesišče,
da se pamet zavrti
le še bolj kot se vrteha
je do dandanašnjih dni.

Človek misli bi, da prišel
je na kak dvorjanski ples,
vse kot v škatlici se sveti,
godba vriska do nebes.

Toda vsaka stvar pod solncem
ima končno dve strani,
ena spredaj je, se sveti,
druga zadaj bolj smrdi.

Včeraj v židi kratkokrilka,
danes kida zopet gnoj,
prej pri plesu se potila,
danes drug ji teče znoj.

To ni le denarna kriza,
v krizi tudi je razum,
to pove Čuk po pravici,
naj bo radi tega šum.

Mnogo društev, lepa noša,
kot veli razum in stan,
manj plesišč, pa bo vsaj malo
težek položaj uravnan.

Dokler bomo s tujim perjem
dičili svoj lep obraz,
bo vsak dan bolj kisla predla,
težje nas bo tepel čas.

Čuk

POSTREŽLJIVOST.

»Mi zamorete pokazati, kako
najhitreje pridem do testeniške
tovarne?«

»Ne, žalibog tega ne vem!«
Potnik gre svojo pot dalje.
Čez eno minuto priteče meščan
za njim in vpraša: »Prej ste
me vprašali po testeniški tovar-
ni, kaj ne?«

»Da, to sem vprašal.«
»Mislite menda tovarno za
makarone?«

»No seveda, to mislim; kje se
tedaj nahaja?«

»Škoda, tega tudi ne vem!«

PO CENI ZABAVA.

Knjigovodja Žiberna je bil za-
poslen pri judovski tvrčki in do-
bival 600 lir mesečne plače. Ne-
kega dne stopi k gospodarju in
ga zaprosi: »Gospod principal,
res, da dobivam 600 lir meseč-
no, a to je le za hrano. Jaz želim
tudi razvedrila in zabave, a za-
to je moja plača premajhna.«

Principal: Veste kaj, jaz bi
Vam dal *dober svet*! Ne jejte
dva dni nič, in ko boste tretji
dan jedli, boste videli, kako bo
to zahavno.

NATANČEN BOLNIK.

Tomaž Blatnik se je odpeljal
iz Trsta v Milan, da se da tam-
kaj od znamenitega specialista
preiskati, ter mu pokaže svoje
revmatične noge.

Profesor: »Čujte! Noge bi si
pa vendar lahko umili.«

Bolnik: »To mi je tudi zdrav-
nik v Trstu rekel; toda jaz sem
si mislil, predno se za to odlo-
čim, moram poprej kakega spe-
cialista v Milanu vprašati.«

Pravijo, da se knežka dekleta vna-
dan ženijo, poročijo pa nikoli ne.

Pravijo, da bodo Kraševci vložili
tožbo zoper urednika Gmajne radi
motenja posesti in sicer radi tega, ker
odkar ne pošilja več redno Gmajne,
je nastala suša, a Kraševci smatrajo
Gmajno za svojo neoporečno last, ker
tako gozdov nimajo.

Gorica, 10. aprila.

Pri nas je res mnogo novega. Odkar smo prišli k Vidnu se jo pričela pri nas industrija kaj uspešno razvijati. Nekaj tuja družba je v zvezi z domačini kupovala nekaj prostega zraka na več krajih Gorice. V tem zraku bo zdelala tovarne in na gazne za mišerije z napisom **Made in Gorizia**. Blago iz Italije nečisto uvažati, ker bo naša mišerija prav posebne vrste in jo sami zelo in v velikih množinah potrebujemo.

Da se povzdigne Gorica, so tudi začeli pobirati prah, ki ga imamo hvala Bogu obilo. Tega bodo počitali v posebne škaflice in ga pošiljali po vsem svetu kot izboren prašek za kihanje. Patent je vzela občina sama, ki misli zidati posebno poslopje, v katerem bodo čistili smrdu listo Slovence, ki radi nekam lezejo in zato onečašča naš gorški zrak.

Poleg tega mislijo ustanoviti poseben zavod za umogibanje hrbtnice pred raznimi osebnostmi. Nekateri so protestirali proti temu, ker so menili, da so njih hrbtnice že izpod stare avstrijske vlade dovolj gibčne in ne potrebujejo takega zavoda. Pač pa svetujejo, naj se ustanovi poseben Kreditni zavod za Judežev groše, da se bodo ti redno izplačevali. Upanje, da ta misel pride kmalu do uresničitve, še predno postane polovica Slovencev tisti del našega telesa, s katerim sedimo.

Konečno snujejo tudi tovarno za vrvi, kajti vsi znaki kažejo, da bo trgovina s temi zelo cvetla, seveda morajo še popreji zrasti po vojni poškodovana drevesa, da bodo imeli oz. vrv kam pritrditi.

Na ta način upa celo Čuk na palci, da se Gorica zelo povzdigne, ako tudi še društvo tatov »Vetnih« sklenilo, da v najkrajšem času zapusti mesto, kjer kmalu ne bo ničesar več za ukrasti. Trgovine na bodo naredile dva izhoda, ker se berači ne morejo več srečevati na vratih, toliko jih je. Naredili bodo pohode v podolgi procesije, skozi ena vrata notri, skozi druga ven.

Čuk na palci.

Pravijo, da je bila v Komnu v marcu necerkevna birna. »Birman je bil mladenič fant iz Svetega. »Obrednik« župan. Kolače prinese »Čuk na palci«.

Pravijo, da imamo v Kobaridu jako agilne narodne delavce, najagilnejši je »Signor Giovanni«, ki ima v rokah plesni in zabavni odsek.

Pravijo, da bodo v Kobaridu igrali neko igro, ki se jo še sedaj ušijo; a na stopli bodo šele tedaj, ko bodo sarkomali. Slavno obdobje se opozarja na to.

V URADU.

Spisal Anton Čehov.

Krog poldneva je bilo. Veleposestnik Boldirev, velik, postaven mož z nakratko ostrizenimi lasmi in močno nazven štrlečimi očmi, je slekel površnik, si obrisal s svileno ruto čelo in stopil v sodnijski urad, v katerem je drsalo lepo število peres škripajočih po papirju.

»Nekaj vprašanj bi rad stavil. Kje bi bilo mogoče?« je vprašal vratarja, ki mu je prišel nasproti s pladnjem, polnim kozarcev. »Nekatera navodila bi rad dobil in prepis nekega odloka.«

»Prosim, potrudite se tja!« gospodu, ki sedel ob oknu, mu je odvrnil vratar in pokazal s pladnjem proti oknu čisto v ozadju.

Boldirev se je podal k omenjenemu oknu. Tam je sedel ob zeleni mizi, ki je bila, po črnih pegah sodeč, bolna na tifusu, mlad mož s štirimi štrlečimi čopi las na glavi, z dolgim, s pikami posejanim nosom, v tesni uniformi. Svoj veliki nos je vtaknil v neko knjigo in pisal. Krog desne nosnice se je sprehajala muha, mladi mož je našobil spodnjo ustnico, potisnil jo naprej in pihnil pod nos, kar je dalo njegovemu obrazu posebno ostuden izraz.

»Ali Vam lahko... stavim...« ga je ogovoril Boldirev, »eno samo vprašanje o moji zadevi, ki... Moje ime je Boldirev... Tudi bi rad imel prepis odloka z dne drugega marca.«

Uradnik je pomočil pero v črnilnik in pogledal, če ni morda preveč črnila na peresu. Ko se je prepričal, da s peresa ne bo kanilo, je počkal dalje. Spodnja ustna se je zopet pomaknila naprej, toda ni mu bilo treba pihnuti: muha se mu je vsedla na uho.

»Ali Vam lahko stavim vprašanje?« je dejal po preteku ene minute Boldirev še enkrat. »Jaz sem posestnik Boldirev...«

»Ivan Aleksejevič!« je zaklical uradnik skozi sobo nekemu drugemu, kot bi Boldireva niti zapazil ne bil. »Reci trgovcu Jalikovu, če pride, da mora nesti prepis izjave na policijo! Stokrat že sem mu dejal!«

»Jaz sem prišel v civilni zadevi glade dedičev grofice Gugulina,« je ječjal Boldirev. Zadeva vam je gotovo znana. Prosim vas najuljudneje, da mi posvetite pozornost!«

Uradnik je ujel — še vedno, ne da bi opazil Boldireva — muho na svoji ustnici, jo opazoval v roki in vrgel proč. Boldirev se je vseknil s šumom v svoj pisan žepni robec. Tudi to ni pomagalo. Uradnik ga še vedno ni slišal. Tako sta potekali dve minuti molčanja. Boldirev je vzel papirnat rubel iz svoje listnice in ga položil na odprto knjigo pred uradnika. Ta je zgrbančil čelo, potegnil knjigo k sebi in jo zaprl.

»Eno kratko vprašanje samo... Rad bi vedel, s kakim utemeljevanjem so dediči kneginje Gugulina... Ali vas smem motiti?«

Toda uradnik je vstal, zato pljen v lastne misli, popraskal se na komolcu in stopil k omari, da bi vzel nekaj iz nje. Ko se je čez kratko minuto zopet vrnil k mizi, je segel spet po knjigi; na njej je ležal zopet en rubelj.

»Samo en trenutek, prosim... Neko kratko vprašanje v zadevi... samo...«

Uradnik ni slišal; pričel je nekaj prepisovati.

Boldirev je potemnel obraz, obupno je pogledal na vso čečkajočo družbo.

Tu pišejo in pišejo in samo pišejo! je pomislil in vzdihnil. Naj vzame vrag vse skupaj!

Šel je od mize proč in se ustavil sredi urada; brezupno je povsili roke. Vrtar, ki je prišel zopet s kozarci mimo, je zapazil obupen izraz njegovega obraza, stopil bliže k njemu in ga vprašal: »No, kako je? Ste kaj zvedeli?«

»Vprašal sem; toda noče govoriti...«

»Dajte mu vendar tri rublje...« je šepetal vratar.

»Dal sem mu že dva.«

»Tedad mu dajte še enega.«

Boldirev se je vrnil k mizi in položil zelen bankovec na odprto knjigo.

Uradnik je zopet potegnil knjigo k sebi in prelistal par listov; naenkrat pa je pogledal kot slučajno na Boldireva. Nos se mu je zasvetil, postal rdeč in se skrivil vsled nasmeha, ki je legel uradniku na usta.

»Ah... kaj pa želite?« je vprašal.

»Rad bi stavil neko vprašanje v zadevi, ki... Moje ime je Boldirev.«

»Prav, prav! V zadevi glede dedičev kneginje Gugulina? Dobro! Teda, kaj želite, da izvem natančneje?«

Boldirev mu je obrazložil prošnjo.

Uradnik je prišel v žive kretnje, kot bi bil drug duh prišel v njega. Odgovoril je na stavljeno vprašanje, preskrbel prepis odloka, ponudil stol, — vse v času enega trenutka. Pričel je celo razgovor o vremenju, vprašal je po letini. Ko je Boldirev odhajal, ga je spremljal po stopnicah, pri tem se je smehljal vljudno in se delal, kot bi se hotel vsak trenutek prikloniti pred prosilecem. Boldirev je imel pri tem neprijeten občutek in notranjemu spominu sledeč, je vzel iz žepa rubelj in ga ponudil uradniku. Ta se je priklonil vljudno in vzel bankovec s spretnostjo žepnih tatov, tako da ga je bilo videti le en hip.

No, to so ljudje... je mislil veleposestnik Boldirev, ko je stopil na cesto. Postal je za hip in si obrisal z robcem znojno čelo.

Pravijo, da nekatera različna dekleta so štela dolge dneve postnega časa. Revce, težko pričakujejo prve spomladanske polke.

ČUK O MORALI.

Po deželi vlada velika razburjenost. Zakaj pa? Ali so morda kriva temu Čukova predavanja? Ne, nikoli ne. Izšla je namreč gorostasna naredba nove vlade, po kateri je prepovedano vse, kar je nesposobnega, golega itd. Vsak predmet, ki bi količkaj žalil čut moralnosti, če to ni ravno stara umetnina, morajo orožniki brezpogojno zaseči in zakleniti. Boj vsemu, kar je golega ali polgolega. Izvzeta je samo gola resnica, gola drevesa, gol slučaj in sv. Gol. V veliko nevarnost pa so prišli tisti deli teles naših žensk, ki spodaj ali zgoraj preveč kukajo izpod obleke. Zgodilo bi se lahko, da bi orožniki na ta način zasegli pol vasi, če bi jim preostalo kaj časa od pobiranja »Straže« po hišah.

Razumljivo je tedaj, da so bila posebno dekleta (ne vsa!) vsa iz sebe in trenutno niso vedela kaj storiti. Po dolgem posvetovanju so sklenila poslati v Rim posebno spomenico, v kateri zahtevajo, da naj se rok, s katerim stopi zakon v veljavo malo podaljša, da podaljšajo obleke. Toda to je zopet zadelo na velike težkoče. Če obleko odrežejo zgoraj in jo prišijejo spodaj, je ista nevarnost, kot če jo odrežejo spodaj, in prišijejo zgoraj.

V tem zamotanem položaju je vedla za dober svet edino Urška Pepinova, ki je nasvetovala, da naj se smatrajo vsa dekleta, ki se niso ta pust omožila za stare umetnine, ki se jih mora spoštovati in hraniti, kar se dá.

Svojo trditev je podprla s sledečimi dejstvi:

1. So tako drage kot umetnine, da jih ne more nihče kupiti.
2. So tako stare, da nihče ne more trditi, da ne spadajo med zgodovinske redkosti.
3. Se razkazujejo javno, ravno tako kot stare umetnine.
4. Vse govori o njih, kar je glavno znamenje, da so res imenitna, uvaževanja vredna stvar.

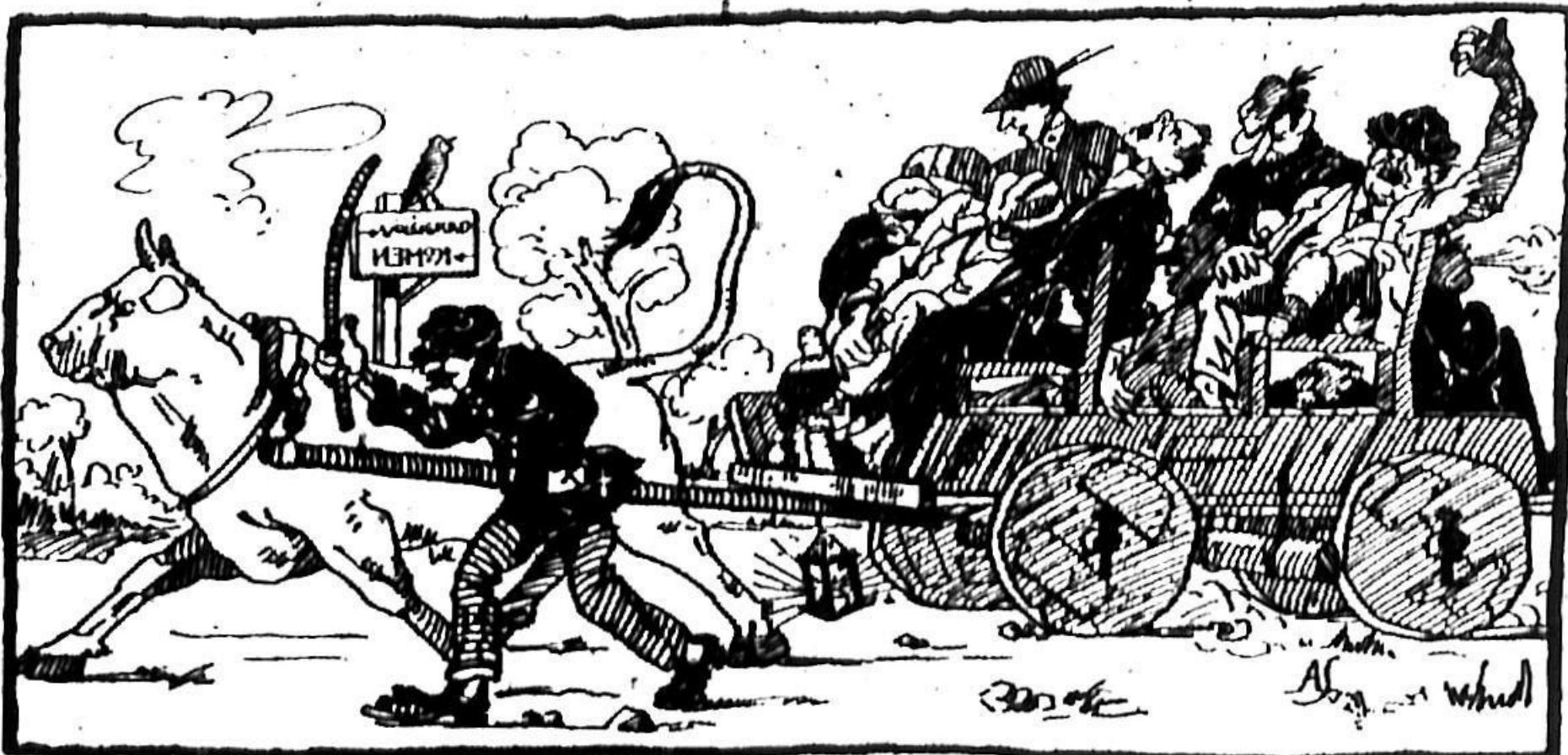
Z ozirom na to so nekaka javna last in se ne more in ne sme nihče vtikati ne v njih obleke, ne v tisto, česar ta obleka slučajno ne pokriva, ker je mnogo starin, ki so mnogo bolj gole.

To pa ne velja za one, ki nosijo krila do gležnjev in bluze do ušes, na te naj pazi zakon.

To bi bila ob kratkem vsebina protesta, določbe, spomenice, ali kako bi že dejal. Zdi se nam, da bo to pomagalo.

Zakaj krajevne oblasti ob go-
tavih urah zelo spoštujejo te
starinske spomenike naše zem-
lje in se bajé že gradi deželni
muzej, v katerega pridejo po-
tem, da se na veke ohranijo
našim potomcem in
Čuku na palci.

Avtokorijera Volčjigrad - Komen.

France Bevk: RABLJI

Nova umetniško opremlje-
na knjiga novel in črtic izide
dne 20. t. m. cena L. 4
v Narodni Knjigarni
v Gorici.

POZOR!

OB SMRTNI POSTELJI.

Umirajoč soprog svoji sopro-
gi, ki na koleh plaka ob njego-
vem zglavju:

»Čuj, draga! Sedaj mi lahko
poveš resnico, če si mi bila sko-
zi vse življenje zvesta ali ne.

Kar odkrito povej, brez sra-
mu, saj vidiš, da mi manjka sa-
mo par minut in — po meni bo!»

Soproga: »In če potem ne
umrješ?»

EKONOMIČEN GOST.

»Natakar, koliko stane ena
porcija mesa?»

»Eno-liro petdeset!«

»Dobro; in omaka?»

»Omaka ne stane nič!«

»Še boljši; tedaj mi prinesite
omako, kruh imam s seboj!«

IZDANA.

»Grdoba! Šopek mojih ko-
drov mi je vrnil, a sto lir, ki sem
mu jih posodila, pravi, da si ob-
drži za spomin!«

1. Stoji, stoji tam Volčjigrad,
So tam tud' ostanje,
Vsak krene tja jo tudi rad,
Da »fino« se napije.
2. Saj Komenci tud' vsakokrat
Ko polni so terana,
Obiščejo še Volčjigrad,
Da stvar jo tam končana.
3. In vsako noč, ko luna sije,
Pesem se od tam glasi:
»Blagor mu, ki se napije
na dnu te grape obleži!«
4. In marsikteri že iz grape
Ugledal vam je že beli dan,
Pobit, zamazan in brez kape
Pihal iz njega je sam teran.
5. Kako pa teniu odpomoči,

Da b' ne ponavljal se škan-
[dal,
Da v postlji bi, ko dan na-
[poči

6. In ne v dnu grape obleži!..
6. In vsi Komenci so se zbrali,
Ter sklenili so takò,
Da »korjero« bodo dali
Za prevažat to blagò.
7. Vsak večer okoli desete,
Da iz Komna pelje naj,
Zjutraj pa okoli pete
Z Volčjigrada spet nazaj.
8. Vozit sme le same pijance,
Samo komensko meščane,
Včasih pa zarad krijance
Vzame gor naj tud' križane

9. Saj se oni tud' držijo
Pri teram prav moškò,
Torej naj se le vozijo,
Da bo le še bolj lepò.
10. »O, so dosti že ga spili!..
Torej lahko grejo nanjo,
Saj so to tud' zasklajili!..
Rekel je sam Laban Franjo.
11. Za šoferja pa naj bode
»Jerek« naš iz Volčjigrada,
Saj pozna on te gospode,
K družbi tej najbolje spada.
12. Sklenjeno in že storjeno!
Zdaj vidite kako drči?
Polno jih je naloženo -
Saj še »Čuk« s' jih veseli..
JUKO.

JUDOVA LOGIKA.

Sin judovskega rabina je za
očetovim hrbtom uganjal, kar
se mu je zljubilo, ne da bi oče
to znal. Dolgo mu je bilo to pri-
krito, a nekega dne si je njegov
prijatelj štel v dolžnost, da mu
to pove.

»Moram Vam, dasi nerad po-
vedati, da Vaš sin za Vašim
hrbtom neumnosti počenja. Jaz

sem gotov da se mu je zmešalo.«

Rabin: »Iz česa sklemate, da
se mu je zmešalo?»

»Videl sem ga že več ko de-
setkrat jesti prešiča in poljubo-
vati natakario.«

Rabin: »Kaj pa zahtevate od
mladence? Ako bi on poljubil
prešiča in snedel natakario,
potem bi imeli Vi prav, da je
zmešan.«

NA SODNIJI.

Predsednik: »In klobuk, ki ga
držite v rokah, ni tudi ukra-
den?»

»Ne, gospod!«

»Kako pa ste ga dobili?»

»Kupil sem ga!«

»Za kakšno ceno?»

»Ne vem... ko sem ga kupil,
ni bilo nikogar v prodajalni.«

Maš Urban prvič v gledališču.

Saj mi menda Urban ne bo zameril,
a ga obrekujem. Toda kar je res, je res.
Povedati moram, kar sem čul od mojega
prijatelja učitelja F...a, ki je bil navzoč z
Urbanom v gledališču, ter opazoval nje-
gov visok pojem in velikodušnost v gle-
dališču. Predstavljala se je ljubinska
drama, z dvobojem, intrigantom med lju-
bimcema, starši itd. Urban se je takoj v
prvem dejanju zavzel za ljubimca, a ko je
gledal intriga, je kar izbulil oči od
jeze. Pri prvem dejanju se je še vzdržal
nervoznosti, a pri drugem se je že pričel
nemirno premikati na sedežu s svojim
ogromnim dežnikom.

Intrigant na odru: »Majda, moja zla-
ta Majda, pusti Ivana jaz te ljubim srče-
neje od njega.«

Urban na galeriji: »Lažeš kruota, dr-
žite ga no psjaka, kaj ne vidite, de jo če
zepjelet!«

Vse se je vzrlo na Urbana in po gle-
dališču se je začel glasen krohot.

Majdina mati: »Hčerka moja, poslu-
šaj svojo staro mamico, vzemi v zakon
Franca; premožen je, blag kakor duša...«

Urban: »O ti frdamana šjema stara
ti. Pa še ti pomagaš, kaj si mati, al si
psica.«

Ivan jo hoče objeti.

Urban: »Viš ga! viš ga koku je ne-
poširen, tok, dajte ga nu!«

Galerija je hotela počiti od smeha, a
Urban v svoji navdušenosti ni ničesar
opazil. Pri tretjem dejanju galerija ni niti
več gledala na pozornico, marveč so bile
vse oči napete na Urbana, na ustih pa so
tiščali robce. Sredi dejanja je prišlo do
dvoboja med Ivanom in Francem. Urban
je kar pihal, ko sta se pokazala na odru.

Urban: »Viš ga, žje spjet je tle kru-
ta sleparska, primte ga nu, kaj nej nobene
pravice?»

Občinstvo je pričelo godrnjati in mi-
riti Urbana, a ko sta igralca križala na
odru svoje sable, tedaj se ni mogel več
vzdržati in obstati do konca na svojem
sedežu. Kakor vihra je zaklical proti
odru:

»Za vse rane nebješke, tok primte ga
nu vendar enkret psjaka, kaj ne zestuopte,
de je lump.«

Dvignil je svojo mičečo »marelo« ter
požugal Francu:

»Jest ti buom dau, čakej mrha!«

In ko je stoječ opazil, da je njegov
ljubljenec padel, je potegnil velikansko
barvano ruto iz žepa ter si brisaje solze,
štorklal iz gledališča. Na ulici je iskal
stražnika in ko ga je našel, mu je v svoji
neskončni jezi pripovedoval hudodelstvo,
ki se je zgodilo in o občinstvu, ki se je
smejalo, mesto da bi pomagalo. Da se je
stražnik bolj smejal nego čitatelj, je lo-
gično.

Pa brez zamere Urban!

Prijetno streljanje.

Znameniti angleški gledališki igralec
Kean je mnogo »trpel« radi nekeke notra-
nje bolezni, vsaj tako je trdil sam. Zoper
bolezni si je sam predpisal mnogo požir-
kov žganja. Iz tega razloga ni bil nikoli
brez čutare. Nekoč je potoval v elegan-
tni kočiji iz Londona v Belfast. Med
poljo se je ustavil pri neki gostilni, da si
naroči obed. Ko je že sedel za mizo, se do-
misli svojega običajnega zdravila, katero
je pozabil v čurtari v kočiji. Poklical je k
sebi natakario in mu rekel, da naj gre na
dvorišče in mu prinese »žepno pištolo«, ka-
tero je pozabil v kočiji. Precej časa je pre-
teklo, ko se povrne natakario s čutaro v rokci
in pravi:

»Gospod, za vraga, če morem najti
pištolo. Samo tale čutara je bila v kočiji.«

»Nikar me bodite tako neumni«, je me-
nil dobrovoljno Kean, »to je pištola,
katero sein pozabil.«

Natakario je takoj razumel stvar in se
začel smejati na ves glas.

»To imenujete pištolo, gospod?« je
vprašal med smehom. »Pri Bogu, veste,
jaz sem miroljuben človek, a prav nič bi
ne imel proti temu, če bi tudi jaz napravil
par dobrih strelcev iz nie!«

Kako preganjajo prah v Gorici.

Pravijo

Pravijo, da nekatera dekleta na Lazni hodijo kar same k fantom po hajat. Čuk jih vidi, ko se pozno v noč vračajo proti domu. To se mu neumno zdi, se v stran obrne ter se smeje.

Pravijo, da je na Dol-Ostici v vsaki drugi hiši gostilna, trgovina ali tobačarna. Vsak hoče biti trgovec, a ljudje morajo vzivati neslana jedila, ker vsi skupaj nimajo v zaboji četiri kg soli.

Pravijo, da iščejo podjetnika za dvigniti Svetokriške zvonove v stolp. To delo bi morali opraviti na svoje stroške, ker država nima toliko denarja, da bi delo plačala.

Pravijo, da se je na Planini pred nedolгим časom obudilo Slovo izobidruštvo, h kateremu je pristopilo toliko članov, oziroma članke, da niti prostora ni več v društveni dvorani.

Pravijo v Ravnah pri Tolminu, da jih je doletela čast, da so jih imenovali za častne člane društva Venera, kar so pa odklonili, češ, tisti, ki je služil svetilno, naj jo tudi nosi.

Pravijo v Ravnah, da jih smatra javno mnenje za zrele komuniste, to se je pokazalo najbolj pri razdelitvi grobov, ktere je sodnik nakazal na vsakega enako.

Pravijo, da je Ravnščane popadla sveta jeza in je nevarnost, da se vzdigne punt, ker so jih proglasili za moderne grekonosce, pripravljajo se demonstracije, obeta se visok obisk, da potolaži duhove.

Pravijo, da so podgoraka dekleta pri Cerknem zelo lepa, ker nosijo bele nogovnice in pa gnoj na hrbtu.

Pravijo, da se bodo Labinjci začeli ženiti po Veliki noči, zato ker so prej zvonove pričakovali. Zdaj ko že zvonit, si bodo pa tudi dekleta poiskali.

Pravijo, da je neki poštar iz Hraša, ki nosi hlače pod krilom nesel pošto v Brinje, da jih je imela stopiti v Hrašah ta predpust šest do osem parov v zakonski paradiž. Ker so nam pa prepozno izbrali ženine in neveste, se je moralo vse to odložiti do Velike noči. Ker pa vsega tega veselja ne bomo mogli sami vžiti, vabimo vse tiste jezličnice, ki posredujejo pri naši moštvi, na svatbo. Seveda, tudi Ti ljubi Čuk ne smeš zaostati!

Pravijo, da je grahovski poštar strašno žalosten, odkar je zvedel, da bo moral nositi pošto tudi nadalje le v »torbi«.

Pravijo, da je slavni orehovjski tercet sklenil, da se poda h kulturni prireditvi na luno. Poskušnje za nastop so bile sinoči v Otoku, ki so baje dobro iztekale. To se pa sklepa iz tega, ker so se virtuozji podali svirajoč: »Kaj se vse dobi za palanke tri, takoj na pot z Guštovo barko. Kako daleč so prišli, Čuk ne ve.«

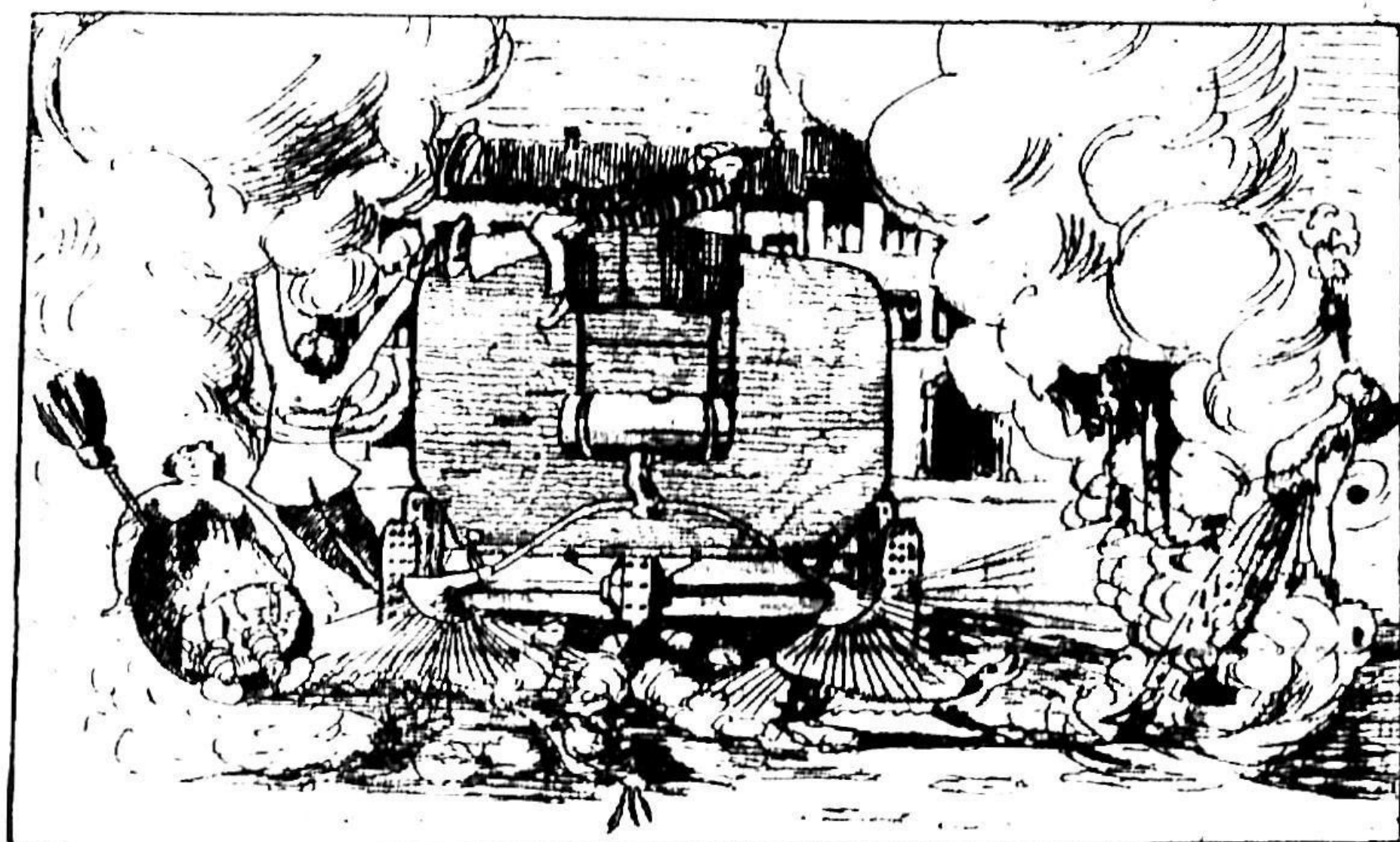
Pravijo tudi, da je Rudič zato pustil kaneto doma, ker se je bal, da jo zamenja z barko. Vzel je pa s seboj »očale«, da bo videl odseve fantovskega solca in sledove barke v Vrtojbi, ki je sinoči narasla, ker so jo mimodoma preveč dolivali.

Pravijo, da imajo v Boljuncu prav pridnega lovskega čuvaja, dopoldne gre z lovci na lov, popoldne pa s svojimi tovariši.

Pravijo, da je Jožef Čuk iz Boljunca prav jezen na »Čuka na palci«, zato, ker nič ne pride pogledat k njemu.

Pravijo, da v Boljuncu prav želijo »Čuka na palci«, da bi prišel obiskat svoje tovariše v Boljuncu.

Pravijo, da bodo »kraševci« poslali vse pršutove ostanke »vzpavcem« po praznikih na ogled - v znak prijaznosti, da ne žele, da bi jim Vipava tudi letošnje poletje usihala.

Le obučite Gorico, v nji se čuda res gode, pravijo, da vse propadli, in po rakovo vse gre.

A župan je moder človek, on za mesto poskrbi, saj vsak dan jo še pred poldnem vse s kadilom pokadi.

Res da je drugje navada, da škropijo nam ceste,

ko tretje petelin odpoje, ko jedva solnce gori gre.

A v Gorici je drugače, tu bi škoda bilo res, če bi se ob tej priliki prah ne dvigal do nebes,

če bi s potjo okadili manj kot kakih sto ljudi, jim nosove zaprašili, v prah pokrili vse stvari.

Radi tega je Gorica zdravo mesto, da je kaj, za bolnike jo na pljučih to pri nas res pravi raj.

Pravijo, da zdaj bolniki pridejo od vseh strani, bo promet se močno dvignil, rešil križ nas in skrbi.

Kako so v Borštu streljali „mulco“

Kakor sem obljubil v eni prejšnjih števil, poletel sem po informacije v Boršt, ter izvedel sledeče:

Ker baje vsi moji čitatelji ne veste, kaj je »mulca«, hočem Vam jo najprej opisati:

Kadar na kmetih koljejo prešiče, je splošen običaj, da zmešajo med prešičjo kri riž, rozine, pinjole, pljuča, sladkor, dišave in ne vem kaj še vsega, napolnijo s to zmesjo čreva ter jih skuhamo. Take »mulce« običajno razdeljujejo svoji žlahiti in — strčevim.

Zgodilo se je, da je neki S. vdobil pri sosedu »mulco«. Bilo je zvečer.

Ta jo ves vesel zavije še gor-ko v svoj telovnik, jo dene pod pazduho ter jo malo vinjen udari proti domu pojoč: »Jaz pa pojdem k moji ljubici v vas«. Prišedši domov gre ves vesel naravnost v sobo k svoji ženi, rekoč: »Ljuba moja žena, draga golobičica, poglej no, kaj sem Ti prinesel. »Mulco« sem dobil, še gorka je«. Vzame te-

lovnik izpod pazduhe ter ga jame — razvijati, ali glej: telovnik je bil prazen.

»Pojdi no spat, mrcina pijana, kaj sanjariš o »mulci«, ga zavrne žena. »Kakor je Bog v nebesih, tu skozi luknjo mi je padla«, se opravičuje mož. Končno se nesrečni S. ves žalosten in potrj vsled nesreče, ki ga je doletela, vleže spat.

Naslednje jutro ob zori je bilo slišati, na cesti močno prhanje. Oslj, ki so bili obloženi s polnimi bisagami na poti v Trst, niso hoteli dalje. Krušaricam se je zdela stvar sumljiva: slutile so, da ne more biti na cesti vse v redu.

Šle so pregledati cesto in res: v bližini malo korakov se je na sredi ceste nahajala prikazen v podobi speče živali.

Podale so se k županu javit to novico. Čez nekaj minut je prišel župan na cesto, a se ni upal zraven. Poklical je cerkovnika in mu naročil, naj v znamenje »alarma« zvonit. V malem času je bila že vsa vas po koncu. Župan zaukaže vsem, naj se oborožijo. Eni so prišli z vilami, drugi z lopatami, tretji s koli itd., a nihče ni imel poguma, da bi se približal živali. — Končno naznani župan, da tisti, ki se ožunači in žival ubije, dobi 100 L. nagrade.

Poljski čuvaj, ki je slovel za najpogumnejšega moža v celi vasi, se je javil, da si upa ustreliti spečo žival, a le raz murve in s pogojem, da bi, če bi slučajno ne zadel, stali vsi drugi oboroženi za napad, posebno še, če bi hotela — skočiti na murvo.

»Torej, le urno«, zaukaže župan, nič se ne smemo obotav-

ljati, da se žival preje ne zbudi«. Poljski čuvaj spleza na murvo. Župan ga opozarja, naj le dobro nameri, ter naj sproži več streliv. Vsi so nestrpno pričakovali povelja.

»Ali ste vsi pripravljeni?«, vpraša župan. Odgovor: »Vsi!« »Torej: 1, 2, 3!« Pimf, Pimf, Pimf! počijo strelj. Žival je bila vsa razmesarjena. »Žival je ubita«, naznani župan, ter — čestita izbornemu strelcu. Radovedni vaščani obkolijo žival in se čudijo, da je imela toliko jaje.

»Pomislite«, pravijo, »ako bi žival tu povahala, koliko nevarnih živali bi imeli v bližini. V tem trenutku — pride zraven nekdo iz Lonjerja ter pravi smeje: »Norci, ali ne vidite, da je to »mulca«?! To je riž in ne jajca!«

Ljudje so bili tako jezni, da je moral Lonjere bežati; da se mu ni zgodilo kaj hujšega. Ubite »mulce« se še pokopati niso upali. Ostanke je požrl neki pes, in je povedal zgodbo Čuku na palci.

VEČNI PROFESOR.

Profesor Drenik je zapustil na neki postaji svoje mesto. Hoteč si zapomniti voz, se je okrenil in čital štev. voza »1492« ter si takoj vtisnil spomin na odkritje Amerike.

Razumljivo je, da je profesor Drenik vse pozabil, ko je zapiškal stroj. V skrajnem obupu je tekal po peronu in klical:

»Gospod sprevodnik, gospod sprevodnik, kdaj je Krištof Kolumb iznašel Ameriko?«

Tako kopljejo Francozi nemški premog.

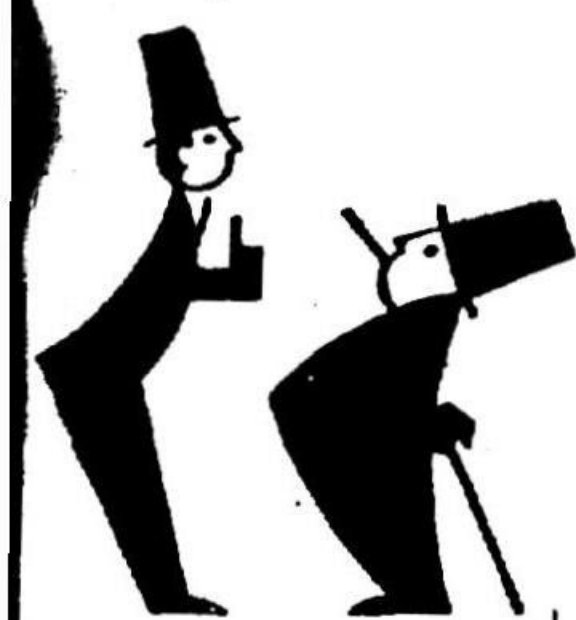

Francozi so zasedli rursko
otlino, da izsilijo iz Nemcev
plačilo vojne odškodnine v bla-
ni. Seveda so mislili Francozi,
da v rurski kotlini premog v
obliki cvrtih piščancev kar sam
usta leti. Ker pa take vrste
premoga Bog za Francoze ni
stvaril, ga morajo kopati ta-
ko, kot predstavlja slika. Pra-
vijo, da so že izkopali za eno
elo pipo premoga, drugi trdijo,
da ga je toliko, da si lahko Po-

incaré enkrat zakuri svojo peč.
Seveda so jo mislili Francozi
Nemcem zakuriti s svojo zased-
bo, pa so jo zakurili samim sebi.
Ves tisti premog, ki ga dobe,
namreč požre vojaštvo v obliki
menaže in pa še dodati je treba
nekaj. Tako Francozi ne vedo,
kaj bi storili. Eno je gotovo, da
so dosegli, da je sovražstvo
Nemcev proti Francozom še na-
rastlo. Najbolje storé Francozi,
če izumijo tri stroje. Enega ta-

kega, da bodo metali Nemce po
eni strani notri, po drugi pa
bodo leteli Francozi ven. Dru-
gega takega, da bodo spremin-
jali boljševike v carjeve. Tret-
jega, in ta naj jim bo posebno
na srečo, pa takega, da bodo
lahko z njegovo pomočjo iz
konjskih fig cekine kovali. Ko
Francozi to dosežejo, gotovo ne
bo nobene vojske več. Pika.

...

Petar Matajurac Čuko.

Dragi Čuko!

Vam pišem tolo letero za vas
posil, de ne hodite vič kle tode
ar njemate karjanče. Kū ste
akuo čuk, de ste štampu gor na
tašo palco, kar sma guarila gor
a Matajuro? Zavoj vas kle u
aši dažel je use po luhtu. V
riščah so hitel skrit adan kro-
euniak, u Špietre hodijo li
aš že gor pred urata od cjer-
e, u Barnaše dejo skočit uon
kože od veseja, kler ste jih
očastju gor mez muziko; dol u
Ažli se gržejo od jeze, kler san
pozabu povjedat, de Ažla je za
slovenščino kar je Inghilterra
za Londono in de u Ažli imajo
esilio infantile in komprijativo
od konšuma in tudi stormente
od muzike, katere bi rat psou-
tili angelcan, de jim jih ofriga-
jo. Gor na Tarčmune so jal, de
ne bojo vič djelal grabij, am-
ak samuo manganele, de jih
bojo nosil na tarh v Špietar, ka-
dar u Špietre gor postavijo tarli
še za manganele, kukar so po-
stavil tist od oja. Zavoj vaše
slabe karjance, gaspiot čuk, usl
dolarji so jezni, na me in so
jal, de mi dajo pit oje, kadar

pnojen dol. Se zastop, de če
mi dajo oje pit, jest jin ga hitro
predjelan u sinrad... in use
kupe tandol spuštini. Tisto bojo
imjel za lon. Pravijo, de odkar
tandoloknole dajejo še tin pa-
metnim tiste oje pit, usa dolina
smrdi... takuo de tam po ljeze
bo sigurno kajšna kolera. S ka-
tero vas sarčno pozdravi Vas
parjatev

Petar Matajurac.

IMENITNA DRUŽINA.

»Lepo, dragi gospod! Jaz
Vam dam svojo hčerko v zakon
in tudi 50.000 lir dote. Vi boste
pri nas kakor naš lastni otrok
Rozalija. Da ne poročete kasne-
je, da sem Vas goljufal. Vam
natočim čistega vina. No, en-
krat sem imel smolo; sem pre-
več na stran djel in nato sem
sedel dve leti. Ko sem se vrnil
domov, me je moja soproga
presenetila z malo deklico
Rozalijo. No, otrok je imel to
napako, da je vzrastel in videl
lepe mladeniče. Kaj hočem?
Naenkrat, ne da bi vedel, sem
postal nono. Ako nimra otroka
pri sebi, je to radi tega, ker so
ga odnesli na pokopališče, ker
ga je Rozalija neki večer prene-
rodno prijela za vrat... No,
povedal sem! Sedaj pa Vi po-
vejte o Vaši družini in Vašem
značaju.

Snubač je skomizgnil z ra-
meni in dejal:

»Kaj Vam hočem pripovedo-
vati? Vzajem jo vseeno.

TRUD ZAMAN.

Hladniku so pričeli odpadati
lasje. Vsled tega je naprosil
svojega brivca, da mu da kako
odpomoč proti temu.

Brivec mu je ustregel in izro-
čil sredstvo, ki z vso gotovostjo

pomaga. Po dveh tednih pa se
je prišel Hladnik pritožiti, da ti-
sta steklenica vode za lasje nič
ne velja.

Brivec (začuden): »Hm, go-
spod, Vi ste prvi, ki se čez to
sredstvo pritožujete.

Hladnik? »Tako? No, če veste
to s tako gotovostjo, potem bom
pa še eno steklenico — spil.

STROKOVNJAK.

Snubec je zaprosil Bahača za
roko njegove hčere. Bahač mu
jo je obljubil in ob tej priliki pri-
šel hvaliti krasoto in lepoto svo-
je hčere.

»To Vam rečem, lepa je, in
kožo ima, kakor svilu.

Snubec: »Zakaj ni ne pripo-
vedujete o njeni doti, temveč o
njeni koži?

To znam jaz že sam oceniti,
saj sem — usnjak.

PLAČATI VNDAR HOČE.

Bolnik, ki je bil precej časa
pod zdravniško oskrbo, je okre-
val in ni več potreboval zdrav-
nika. Pač pa je potreboval de-
marja, da plača zdravnika.

»Ali Vam zamorem morda
poplačati tudi z mojim delom»,
je vprašal nekega dne.

Zdravnik: »Morda bi se to
tudi lahko zgodilo. Kakšen obrt
pa imate?

»Sviram trombon pri godbi in
sem pripravljen trobiti mesec
dul vsak večer pod Vašim
oknom.

PODRAŽENE KLOFUTE.

Nek uradnik, ki je rad dvigal
roko je bil na sodnji kaznovan
na 40 lir globe, ker je svojemu
kolegu prisolil klofuto.

»Kako to, gospod sodnik?« je
vskliknil ta, »štirideset lir? Pa
saj sem plačal zadnjč samo
dvajset lir. Tedaj je povsem
resnično, da se podražijo vse
najpotrebnejše stvari.

Pravijo, da je dijaško društvo
»Vesna« v Gorici ustanovljeno samo
za pđboruške, oziroma za odborne.

Pravijo, da »Čuka« zna proketo do-
bro posvetiti nežnemu spolu pod
nos: »Kratkokrilke« se ga boje sedaj
na poletje prav posebno, ker jih bo
vedno nadlegoval. In pravijo, da kaj
je tega »zlodja« bilo treba. Mi pa
pravimo: »Čuka« živi! Zehaj in ketači,
kar je potrebno.

Pravijo Vrhovci, da se hoče gorski
Vrh odločiti od Bukovskega in usta-
noviti svojo mlekarno, a je še za ono
malo mleka; zato ostane bukovskim
Vrhovcem edino upanje, da jih bo u-
slišal mneti kotlar, katerega zimo-
rejo Brlobučni, in jim bo zvaril oba
vrha skupaj, da bo zopet zadostovala
ena sama mlekarina.

Pravijo, da so čezsoški fantje (od
10 do 18 let) klatijo vse noči okoli.
Ako jih starši ne denejo pod ključ,
jih bode mogel Čuk privedi do mlr.

Pravijo, da se čezsoški fantje te-
pejo za »čede«, kar se je zgodilo v
noči velike sobote, namreč radi tega,
ker pridejo 3 »čede« na enega fanta.

Pravijo, da je čez praznike stalo
mnogo ljudi izven cerkve, zato ker
se jim zunaj boljše zdj kot v nji. Za
danes Čuk vse to potrpi, a drugič se
postavi na palco in bo povedal vsa-
kemu posebel, kar je danes zamolčal.

Pravijo, da se vrši v Oseku šir-
jenje ulic, zaradi tramvaja in raz-
svetljevanja električne luči.

Pravijo, da so mereška dekleta že
pozabila slovenski, mažarski in nem-
ški jezik; sedaj se učijo italijanski
jezik v prvem nadstropju pri Janežu
O. To je vse Čuk videl z Lenčajeve
smreke.

Pravijo, da so imela dekleta na
Banjšicah tajno sejo, v kateri so skle-
nili, da jim mora občina sezidati ple-
no dvorano in poskrbeti vsaki po ene-
ga fanta, ki ji bo zveat do groba. Čuk
je sejo poslušal na oknu.

Pravijo, da bo moral sam Elija Čuk
priti pogledat v Log gasilno brizgalko,
drugače bo vaa zarjavela.

Pravijo, da spijajo v Logu več šnopa-
na, nego na Krasu vode.

Pravijo, da se bo sestala komisija za
proučevanje računov veselice v Mat.
vani šele po četvi, ker sedaj niso še
pripravljena stanovanja in niso im-
novani še vsi člani komisije. Baje se
vrše pogajanja glede sporeda. Gotó-
vo je le, da se bo vršil pred pričetkom
slavnosten banket, pri katerem bode
sodelovala aprilska godba iz Koč in
društvo »rega« iz »Kala«. Dobro bi
bilo, da bi se komisija zanimala tudi
glede predstave, ki se je vršila 18. III.
1923.

Pravijo, da se je ustanovilo 1. aprila
v Kočah godbeno društvo. Zasto-
pani so vsi sloji. Člani so večinoma
brez posluha. Instrumente je preskr-
bel predsednik, t. j. gospod, ki je tisti
dan nosil dva bobna. Društvo se bo
najbrže združilo z društvi »čotove«,
ki tudi dobro deluje.

Pravijo, da sta sklenila odbora mle-
karskih zadrug na Prestranku in v
Kočah, da bodeta odala v najem mle-
karni le tistemu, ki deluje po sistemu
»rechtsvenken« ali pa »boemische cir-
kel«. Baje se ta sistem dobro obnese.

Pravijo in se jezijo, da »Čuka« stika
le okoli Prestranka in pri glavni cesti
in mu svetujejo, naj se ožre malo tu-
di po stranskih potih in krajih.

Pravijo, da misljo spreminiti obč.
pisarno na Prestranku v sinetiščnico.
Baje je dobil obč. sluga vsled tega na-
hod in sklenil štrajkati.

Pravijo, da je gotovo, da bodo
Združene države intervenirale v zade-
vi društva »ona«. Baje se bo ustanovila
podružnica v Logatcu.

Pravijo, da so se nekateri Storski
fantje, ko so bili v Raši na svatbi,
smejali in delali opazke za nekimi go-
spodi, kar se je zgodilo na dalje to ve
nekdo drugi.

Pravijo, da je bil na Velikonočni
pondeljek na Zagi v gostilni »za mo-
stom« takšen promet, da so pijan-
ce kar ven metali. Sreča za Srpni-
kega »Čuka« na palci da ni bli slu-
čajno navzoč, ker bi se tudi njemu
lahko pripetilo, da bi skušal leteti
brez perutnic.

Pravijo, da ustanovijo v kratkem na-
Srpenci društvo »Moških kvantar-
jev«, ker ženske preveč popukajo v
teh ozirih. Za predsednika izvolijo
najboljšega ponočnega prisluševalca
pod okni.

Ribničan Urban.

Joimenes vajste, tam in dan k'sm biu po duolejnu kraje čez gore, k'je še sneh biu, sm pršu mejd toku čudne ldi, de buh nes vane. Pa tu so duostkret uraj-to v listnico, ter mu podal svojo vas zmirej koj kašne novuste. Al je seminj, če nej seminj je pa precejsja. Pa glih toku je blu tam zduolej pod lribami. Precejsje je bla, jen jest sm tu precej vajdu. Koku pa njebi? Srajdli placa so svetince jen pldke prodajale, aden se je ze dvajst stotink no glavo postavu, pa uokul uobruu. Sej je glih toku ne dan precejsje, koker ne semalni dan.

Pa je biu aden tiide, k'je zobje s šušarskne klajščem z uist pika. So djaie, de je te prave duotitar štedjeran jen uod gespujske potrjen. Koku mi je blu jemjene vajm prou doubru, amkap najhej heđu uofertnu jemje je jemu; toku koker cjesar al' napež majnde. Zobje je pa še nred precejsjo piilu. Jen vsem tistem, k'jeh je popiilu, je dan na dan slabust ne diše jem teljesi pršla, n uistali so jeh pa usi zobje boleji še bl koker prej, k' je šušarske klajšče nuotre, poteknu. Pr nas še damach padar toku ne dajla, jen ldiem nej toku hedu, zetu k klajšče n rdeč fačov zevije. Pa jest najsm nuogu muoje ruobe oddat, sm jo kar u ane šise pilstu pa prt dume šu.

U Postojne sm pa pred jamo tuolka ldi vidu koker ne semni. Use je tlu nuotri jet, pa k'jest še nekuol nuotre najsm biu, jen ke sm mislu, de tam tiid' kej prodajejo, sm pa tiid jest ze mine šu. Joimenes, nekul kej taga. Ze samo nesrječo sm šu ke. Ne vseh kuoncali jen krajev so ble prtisnene pa vse je z neh curlaki. Kar ke po ganke sm šu, pa sm vidu, opice, slone, leva, lesico jen cev svajt divjeh zveri. Pa k' sm šu glih ne must, de bi čez jezernu pršu, sm šu glih memu sluonave glave, pa sm se toku prestrašu, de sm z mista u vodo ne glavo pou.

Toku me je bla voda u glavo udarla, de sm prav vodeničen postou. Pa žlak se je slišov kar ke po ganke, de sm mislu, de je tam ne unem kraje še aden u vodo pou. Pa k'sm šu ke pogljedit nej vseglhi nekogor blu. Tu me je toku prestrašu, de sm jo uodkuru kar ven z jame. Amdek k'sm ven šu, sm nuogu kar zemizet de b'me ne blu preveč srtah, zetu k'sm jemu zmirej kašno prkazen. Še buožji grob sm vidu, pr moj kuše, glih tak koker pr nas u cjerkvi. Sam buh buode zehvalen, de sm še ziv uostau jen srječu ven pršu, če ne b'me bli morde še tam na kašen britof pokopali.

Pisma.

MIRAFIORI.

Makaronske pozdrave pošiljajo vsem slovenskim dekletom, znancem in prijateljem Čukovi soročniki, avijatiki iz Turina.

Dragotin Albrecht, Idrija; August Gabrijelčič, Plave; Franc Vedrich, Gorica; Franc Božič, Sturje; Zdravko Tomšič Drskovce; Anton Klančar, Št. Vid; Franc Trkman, Vipava; Ivan Uršič, Idrsko; Karel Selj, Budanje; Andrej Šorli, Grahovo; Franc Česnik, Selce; August Bolko, Lokavec; Princič Alojz, Gorica; Debenjak Jožef, Anhovo.

TORINO.

Pozdrave pošiljamo vsem bralcem in bralkam, fantom, dekletam, starišem, bratom in sestram iz daljnega kraja in jim želimo vesele Velkončne praznike, dasi malo pozno.

Bevk Alojz in Štucin Janez iz Zakojce; Anton Pagon iz Ravni; Laharnar Anton iz Bukovega; Jože Bevk iz Dol. Novakov; Franc Mavrič, Črniče pri Gorici; Ravnar Edvard iz Mirna pri Gorici; Kralj Franc, Marijino Celje nad Kanalom.

Iz Bellune. Pozdrav iz Bellune od mladega vojaka, ki čez mule skaka, posebno pa pozdrav našim dekletom. Merše Štefan iz Šmihela. Klemenč Anton, Vel. Ubeljsko. Šabec Peter, Hruševje. Zanko Anton; Slavinec, Klun Janez. Malo Ubeljsko, Blažič Ivan. Studenec; Bajc Andrej, Goriče; Malneršič Jakob, Matenja vas; Gorželj Franc, Senožeče. Dolenc Maks, Orehek. Pečaj Mario, Lonjerc, Leban Jakob, Zadzaz, Logar Albert. Tolmin, Tuta Ivan, Tolmin, Bizjak Leopold, Osp, lančič Ivan. Miren, Gadnik Jožef, Zabrdo, Jožef Šuligoj, Lokavec, Skok Ivan, Ravni pri Cerknem. Fuk Andrej, Britof, Benčina Ivan. Poševje, Rupnik Alojzij, Črnivrh, Valaršič Karlo, Tratnik Ivan. Idrsko, Ravan Franc, Podgrič, Rjavac Franc, Trnovo. Razpet Anton pri Cerknem, Maver Jožef, Logar pri Trstu, Škamperle Franc, Senožeče, Grlj Josip, Trnovo pri Il. Bistrici, Skok Jožef iz Topolca, Nabrgoj Jakob, Orehovica, Istenič Franc, Budanje, Franetič Andrej, Potoče, Šajn Franc, Juršič, Kovačič Anton, Il. Bistrica, Rojc Anton, Verbica, Natlačen Ivan, Orehek, Jersenko Jožef, Studeno.

Slovenski fantje iz Aoste.

Prišla je Velika noč, a mi smo daleč od doma proč. Dopusta nismo dobili, da bi se doma veselili. Zato smo pašto hranili, da bi do Čuka telefon z njo naredili.

Ali kar Slovencem pašte je ostalo, se je tolko miš nabralo, da so vso pašto pojedli in Slovenci so zadele, ko ne izvejo nič novis iz njih dežele. Pa ni rešitve za te živali, fantom bodo vedno pašto dajali. Denarja pa za vnuce ni, pij ga pa Čuk veselo ti in dragi Kraševci. Pa Čuka čitajte in vašim fantom kaj pošljite in nanje se spomnite. Pozdrave pošiljajo slovenski planinci iz Aoste, bratom, sestram, fantom, dekletom in svojim starišem.

Trampuš Franc iz Temnice, Metljak Alojz iz Temnice, Leban Franc, Slivno, Spačal Franc, Kostanjevica, Mevlja Rudolf, Lokov, Česnik Tomaž, Palčije, Mergec Franc, Ostrovica, Iskra Jožef, Novokračina, Cetin Anton, Istra, Kuret Ivan, iz Zirlj pri Sežani.

IZ BOLOGNE.

Vsoda brenila nas, som je kruta, tu v mesto, ki zove se Bologna kjer poje vsaki dan le pašta šuta povrh zabelijo jo brec konja. Za srušček futrajo nas z lupke, Opoldne župca čista je, zvečer kter piše svoji pupki: Ostan zvesto mi, dekle. Pošljamo Vam mi pozdrave čez laike, vae planjave, Vam šlahta, znanci dragi in domovini blagi.

Franc Pertot, Nabrežina; Panič Ferdinand, Postojna; Zužek Alojz, Knežak; Franc Prašnikar, Dekani pri Trstu; Maro Nikolaj, Budanje; Rudolf Ivančič, Naklo; Anton Premru, Nemška vas pri St. Petru; Ludvik Lapanja, Stopnik pri Tolminu; Marinič Andrej, Bukovje pri Postojni; Tratnik Ferdinand, Idrija; Čebokin Franc, Rodik; Milič Ivan, Draga pri Trstu; Žigon Albin, Garčarevec pri Planini.

Kronika na tržaški hrjači.

Kume: »Ki ste bla komare, de ste trku spotjena?«

Kumare: »Veke tan u via San Francesco pr guardiji mediki. Snuče sn se na malu ne prst ofendirala, pej sn ga šla medikirat.«

Kume: »Homo homo če komare, van bon nejkej povu. Če sif snuče znod, de hoste šla deneš ne piaz, b'van dau an bilet, de beste bla šla po soude ze našga Mintele.«

Kumare: »Po, kešne soude? Pej zekaj ne grje sam pojn?«

Kume: »Čajte, komare! On sam nima karaže zetu, k'je naščo. Pasano srejo je jegrou ne lot, jen je zjedu ambo. Zdej pej se baji, de b'ga ne stavlji u pržon zetu k je zjedu.«

Kumare: »O vaj remengo, anka ta je dobral Koku česte, de ga stavjo u pržon, če je poštnu primu ne lot!«

Kume: »Nje peji! Kej nejste čila, de je u Trsto aden disokupiran zjedu na lot od tiste »kroče rusa« 200.000 lir? Na jen »kroče rusa« je u Rime. On sje spasodu 800 lir, pej so je s letalo pjelov če pojn lire.«

Kumare: »Pej jeh jo anka pri mu nje?«

Kume: »Kej je peji! Figo pas jo je primu. Sinjore guardje sa ga primle, jenu stavle u pržon, čiljestel! Ma ste čiljna anka vl, al'pa dejlaste finto, de ne zna ste neč!«

Kumare: »Oblast me mječl, če sn do zdej znala ze kašno »kroče rusa« jen ze 200.000 lir!«

Kume: »Altroke kumare! Če b' bla zedejla kešna fejsť mlada pupka, b' je segurnu spláčeli. Ma k' je biv disokupiran maščo, so ga stavli u pržon. Zdej pej jema naš Mintele strah, jenu b' rad poskov, ano femino jenkasirat ambo ne lot.«

Kumare: »Pej koku, de mi nejso spláčeli tistne »kroče rusa« al' koko ste ga nomenjerov?«

Kume: »Tržaške folji so pisali, de niso pršle karte u pravem cajte u Rim, pej so zetu vse anulirali. Jen Mintele so zdej baji, de nobene karte ne pridejo u pravem cajte u Rim; jen zetu jema strah jet po ambo ne lot anka on.«

Kumare: »Strejla jeh mječl! Zdej šele znan, zekej nejso ledje primli indenicjo od vojske, jen zekaj jeh je trku po pržonah. Jušto zetu, k' nejso pršle karte u ta pravem cajte u Rim.«

Kume: »Brava kumare! Eko, k'ste jo intanto vsaj ano ankret indovinirala. Glih toku je moglu bet. Bejn kumare, če grjeste jütre šan bot ne piaco, bejste vi pojn lire za ambo ne lot od našga Mintele.«

Kumare: »Bon šla bon! Pej če anka zdej niso pršle karte u praven cajte u Rim, so pej gvišnu vse ferate ofendirane. Alora Mintele k'jema forte douge noge, b' pršu gvišnu šan bot po-prej!«

Kume: »Anka jest nu vi b' pršla, če pensjeran krka let so hodile naše karte če u Rim.«

Kumare: »Oštrigeta kume, če ne šrajeste jušto. Adio!«

Kume: »Sreču kumare, jen dobru uodpravte!«

POZOR!

Vojnim oškodovancem ki niso še izročili nobeni zadrugi obnovo svoje hiše, priporoča Čuk pa palci zadrugo na Vojščici. O pomnim pa, da morejo vse potrebno sami ukreniti, drugače ne sprejme predsednik te zadrugo ponudbe. Mogoče mi niso dovolj znani potrebni uradi, izvzemši le Hipotečni zavod, alko se ne moti za vse skupaj Čuk na palci.

Prizanesljivo poročilo.

Spisal Mark Zvain.

Ko se je nekoč častiti sodnik Baglej v sodnji spodtaknil, se prevrnil do stopnicah in si zlo- nil vrat, je nastalo veliko vpra- šanje, kako sporočiti ubogi go- spej Baglej to sporočilo. Kon- čno so naložili mrtvo v truplo na voz našega starega marlj- vega voznika ter mu naročili naj pelje truplo k gospej Ba- glej, sicer pa naj napravi to z veliko obzirnostjo in previdno- stjo, zlasti ne sme nesreče ne- nadoma naznaniti ampak mora gospo Baglej prej polagoma na to pripraviti.

Ko pa je došel voznik s svo- jim žalostnim bremenom k do- mu gospe Baglej, je glasno za- klical in ona je stopila na prag.

Nato je vprašal: »Stanuje tu- kaj vdova Baglej?«

»Vdova Baglej? — Ne, ta ne stanuje tukaj.«

»Jaz pa stavim, da stanuje tukaj! — Pa brez zamere.«

»Stanuje morda tukaj gospod sodnik Baglej?«

»Da, gospod sodnik Baglej stanuje tukaj.«

»Jaz pa stavim, da ne stani- je tukaj. — Toda, kakor hoče- te, gospa; sicer pa ni treba, da imam jaz prav. Ali je gospod sodnik doma?«

»Ne, ta trenutek ga ni.«

»Seri si misli! — Ker nam- reč — naslonite se na steno, gospa — malenkost, ki vam je moram naznaniti, vas bo mor- a spravila nekoliko iz ravno- težja. Zgodila se je namreč ne- sreča — zunaj na mojem vozu je stari sodnik. Če si ga bližje ogledate, boste ugotovili, da ni reba ničesar drugega več, ka- kor prepričati se, da je mrtev.«

Notiček Narodne Knjigarne.

Narodna knjigarna v Gorici, via Carducci 7 priporoča slav- nemu občinstvu na deželi in v mestu svojo veliko zalogo raz- nih knjig, pisarniških potreb- ščin, šolskih zvezkov, cigaret- nih papirkov i. t. d.

Knjigarna je izdala velik ka- talog slovenskih knjig. Pišite dopisnico, dobite katalog za- stonj.

Te dni so izšle nove knjige, katere ima vse Narodna knji- garna v zalogi:

1. Priročna knjižica za slo- venske vojake v Italiji. Str. 200. To je učna knjiga italijan- skega jezika, ki bo služila mar- škomu dobro. Cena 5 L. Po pošti 70 c. več.

2. Valdemar Bonsels: Prigo- de čebeličice Maje. Roman za deco. Poslovenil Vladimir Lev- stik.

3. Marguerite Burnat: Pro- vins: Knjiga za Tebe. Pesmi v prozi. Poslovenil Alojz Gradnik.

4. Alojz Gradnik: Padajoče zvezde. Ilustriral Jakac. (Leso- rezi.)

5. Igo Gruden: Miška osedlu- na. Pesmi za deco. Ilustriral Vavpotič.

Dalje opozarjamo na novej- še knjige: Ulenspiegel, Arsene Lupin, Morski razbojnik in druge.

Velika zaloga lepih voščilnih razglednic po zelo nizki ceni.

Odgovor na pesem.

(Dandanašnji časi) iz št. 10,

d. 1. aprila.

To žalibog resnica je, dekletom v Idriji slabo gre. Če vzame Laha ali knapa, Revca je, ostane vsaka. Lahu mora žljaj vrteti, V lonec nima pa kaj deti. Pri knapu pa nič boljše ni, Saj mora vsaka kleklati. Bo Lahu pastobito dala, Se bo gotovo mu dopala. Al knapu mora žlikof bit, Če ne ta sitnež pa ni sit. A kadar je plačljni dan, gre vsaki knap domu pijan, potem pa mora geruš bit, Če neče ženka topena bit. Dekletom se vseeno zdi, Naj knapa, žljajfarja dobi. Če knap bo geruš kdaj pustil bo lahko 16 deklet dobil. Če vsaka pamotna bi bila, bi se nobena ne možila. Naj bodi knap ali Taljan, z napakami vsak je obdan.

UDAREC.

Nek pošten delavec je bil po- klican s svojim učencem v neko stanovanje, da opravi neka po- pravila. Gospa v stanovanju po- zvoni in reče služkinji: »Vzemi- te moje dragocenosti in zakle- nite jih v omaro v zadnji sobi.«

Delavec ni niti trenil z oče- som, marveč si je snel uro in verižico iz žepa in jo izročil učen- cu rekoč:

»Peter, nesi to k meni na dom, ker se mi zdi — da ta hiša ni povsem varna.«

V BOLNIŠNICI.

Bolnik: »Čegave so vse te sli- ke nabite po zidih?«

Postrežnica: »To so fotogra- fije različnih dobrotnikov. Vidi- te, ta-le je zapustil 80.000 lir, oni-le v kotu 150.000 lir...«

»Jaz bom pustil mnogo več!« vsklikne umirajoči sileč se na smeh.

»In kaj boste zapustili?« vpraša postrežnica, ki so ji oči oživele.

»Jaz bom pustil v bolnišnici — svojo kožo.«

Pravijo, da bo v Zarakovcu tovarna za kratka krila začela kmalu delovati, povsod vlada zato veliko zanimanje. Zaradi tega je sklenilo poštno mini- sterstvo, da vpostavi tam tudi poštni urad, služba bo v kratkem razpisana. Vsi ki se zato interesirajo, ne zamu- dijo ugodne prilike, služba bo lah- ka, kajti pošto dobivajo večinoma le »loco«, s tem se bo Zarakovcu zago- tovila dnevna pošta, sedanjemu pis- monosu pa bo služba v toliko olaj- šana, da mu ne bo potreba pošte v sodu voziti.

Pravijo, da Čuk za to ni toliko časa obiskal Vipave, ker se boji, da bi se ponoči ne zaletel v kako občutno svetilko vled prevelike svetlobe, ker bi se mu zabliščalo in bi se tako ubil. Kdo bi potem potolažil gospo sopro- go Sovo.

Pravijo, da so krive Srpeničke kle- petulje, da je Dolfi prejel za veliko noč kar dve »skorb'ci.« Pravijo, da je v eni teh »skorb'ci« našel eno rekami- rano rutico, da bo z njo svoje bridke solze precejal. Dolfi se tem »spravijo« prav iz nra smeje, ker je imel že na- prej pripravljeno rezervo.

Pravijo, da bodo ustanovili na Sr- penici laštovski krožek. Nastanili ga bodo v »Robelnovi vili na Zarah, in Robelna postavijo za predsednika.

Pravijo, da je Čuk na Palci padel skoro v omedlevice isti dan, ko je vi- del pri odhodu rekrutov dve osebi že ob 6.30 na kanalski postaji.

Pravijo, da so v Kanalu že pred čveto nedeljo brusili palanke — da bodo cepili velikonočne pirhe.

Pravijo, tudi da so bila jajca kuha- na v ližolu — zato so bila tako trda.

Pravijo, da je Jože poročal odkar je šel k vojakom, da se je zredil 5 kg. ter vsakega vsaki dan ob 5. (kar je se- daj verjetno. Medtem ko je oberat pl. Radensky postal rekrut, zrastle za eno quarto in ima to čast, da se vozi vsaki dan s kanonom zastonj.

Pravijo, da so v Kanalu začeli šes- tiš zidati zvonik. — Čuk nima več stalnega bivališča v zvoniku — tem- več so je preselil radi varnosti, da ne dobi porceljo »rušta« na glavo k »Malnom za jezo.«

Pravijo, da so si S. H. S. državljani premislili, da bi si preskrbeli volilnih kroglic v Budanjah, ker je prevelika carina. Pa mi Budanji smo že bob nasadili, a porabili bomo bob za zdravilne praške, katere toplo pripo- ročamo neki osebi.

Pravijo, da je videl Čuk kako so se Grižarska dekleta pretepale radi fan- tov do krvi.

Pravijo, da so Višnjovski fantje za velikonočni pondeljek naročili iz Noz- nega »šramelj koncert?« Plesalo se je na žive in za mrtve. — Dekleta so fantom pohodile vsa kurja očesa... — Zavedale so se, da je fantom pogled do ušes — odhajale o na sprehod. Čuk je to vse videl — drugič živah- nejše.

Pravijo, da v Devinu »nanka« o- pustu ni bilo videti tako »lepih« maš- kar kakor je »špincirala« ena letos o Velikonoči.

Pravijo, da so devinske »signorice« jako pobožne, ker se prav vsako ne- deljo med celo sv. mašo kar same med seboj spovedujejo.

Pravijo, da je rodiški občinski taj- nik vložil protest pri ministru Muso- liniju, ker so mu pozabili poslati de- koracijo, češ da se je tudi on mnogo trudil za zgradbo vodovoda. Na nje- gov prošnjo so mu privolili v zadnji rimski seji, da takoj skujejo medaljo iz starih rijavih obrobov, katere so hranili v to svrhu.

Pravijo, da ima voda v rodiškem vodovodu posebno zdravilno moč v sebi. Zato so sklenili zdravniki iz Ju- lijske Beračije, da tam postavijo to- plice, v katerih se bodo (gratiš) zdra- vili občinski poglavarij, kateri se tr- pijo velike bolečine kladnih hrc in zadržnic.

Pravijo, da Nabrežinska štacionar- ska republika je prav vesela, ker se je mavhinski dekletom prodaja peteršilja na velikonočni pondeljek prav dobro obnesla.

Pravijo, da bodo vipavski »metli- čarji« vabljeni k sestanku na »Ojstri Vrh« v gornji Vipavi. Na dnev. redu bo enako delo metlic v prihodnje; da ne bo medsebojne konkurence v bla- gu. Dan in ura sestanka se določijo, ko pridete na »likof od žgancev«. Vablje- ni vsilje metličarji z metlo v roki, na omenjeni dan, kjer se bojo kuhali žganci v »bednjuc.«

Pravijo, da so kraški Ponikovci lah- ko zadovoljni, ker jih »štagar« pre- skrbi z nove vrste »šukrom«. Cu- dezna kvaliteta pod šifro »Ajlova moka«, za polento in »šuker« ob e- nem. Posnemalci pozor! Konsumenti skupaj! Priporoča vam »Čuka.«

Pravijo, da bodo dobili Sežanci še enega pismonoša, ker je sedanjí »brif- troger« »Tomajski Francelj« preveč zaposlen z ljubinskimi pisni, ki pri- hajajo iz juga.

Pravijo, da so imeli šmarški fantje na Velikonočni pondeljek 500. lir ško- de, ker se niso grliške frajle udeležile njih plesa. Škodo bajé poravnajo U- beljci, ker jim niso še popravili aro- plana.

Pravijo, da so se na Velikonočni pondeljek v 20 minut od Postojne oddaljeli vsi dve osebi akregali ra- di tega, ker je trčila ena, da je bilo vino »vipavec«, druga pa, da je »istri- jan«. Da bi bilo mir head, je rade- volje priskočila na pomoč tamošnja že od pamtiveka obstoječa »Sv. Blaža vino« pivaka bratovčelna, ter iz svo- je dolgoletne izkušnje doznala, da vino ni bilo niti vipavsko in tudi ni istrijsko, pač pa desetkrat čez mlinarska kolesa prelita voda.

Pravijo, da ni res, da so v Dobro- poljah posuli cesto z mrtvašimi gla- vami. Res pa je, da jim je kamenje zelo podobno, po velikosti in obliki.

Pravijo, da je znanemu veletržcu z vinom iz Dolenj ob brezmejno lju- bezni in od prerabljenosti dobrohot- nosti zvezane z vgladno solidarnostjo do svojih planinskih soobčanov vino- gradnikov-trpinov pričelo krvaveti sr- ce nad nezgodo, ki jih je zadela; V celi planinski občini ni najti več kap- ljice vina. Dobrohotni veletržec se v brezmejni obupnosti, ki mu razriva njegovo domorodno srce ogiblje svo- jih nesrečnih sotrpinov ter preklinja usodo, ki ga sili kupovati in uvažati s svojimi konji vino iz drugih krajev.

Čuk se bode za zadevo zanimal ter osebno dal navodila svojemu prijate- lju vgladnemu veletržcu z vinom, ka- ko je rešiti to škandalozno krizo, ako se ista zavleče.

Pravijo, da v Rihemberku bodo sta- vili v zvonove žepce, zato jih ne mislijo še obesiti v zvonik.

Pravijo Lokvari, da so Laznari Ve- likonočni blagoslov odnesli v mehu domov za kar so dobili 50 L. nagrade.

Pravijo, da se Lokvari zahvaljujejo Laznarskemu 64 letnemu plesnemu in- štruktorsku, ker jim je prodajal pleunc akorde po 10 L. na uro.

Pesem o dekletih.

Naša dekleta
res niso za kmeta,
za gospoda tud'ne,
zato pa jih snubijo
slamnatí možjé.
So čedne — šature
ti čudni možici,
jih naše punčure
dolže po krivici,
da v noči — peštajo —
vrzotce zelene,
jim vrata — regljajo,
»portone« lesene.
Dekleta korajžo!
Pri možu iz slame,
ki hodi vam v kajžo —
ljubezen se vname.
Ve luštkane pupel
Ni v zlo trebá to vzeti;
skloftali smo brozgo te župe
v kavarni pri mrzlem »koletu«.

PRVA VOŽNJA.

Hlapec Jurij in dekla Neža sta imela prost dan. Vporabila sta to priliko in se odpeljala v Trst prvič po železnici. Od Devina je tekel vlak dokaj urno nizdolu, da so se Neži, kar lasje ježili. »Olej, glej, Jure, kako to drvi; človeku kar sapa zastaja.« Jure (pomembno): »Da, da, Neža, a midva se peljeva le v tretjem razredu. Kako bi še bilo, če bi se peljala v drugem ali celo v prvem!«

Tine Burkež sanja.

Tine Burkež je imel navado v spanju govoriti. Ko je nekoč »rajžal«, se je bil preveč sprijaznil s stricem bricem. Ki ga je bil tako lepo okličal z »roz-cami«, da je samega nanduše-nja poklonil. Tardion padel v sladko naručje tete sence. Ko-maj ga prime za glavo stric spamec, že ga davi stric sanjač. Razburja se in hrope ter klič: Orko dindjo, orka pupa, kej bš ti, pariška šimma, ki maš kito ku isto iz luše čednosti. — ha, ha, ha (Smrči). kažeš kalendre, tke maš gipsano samo po »ad-nem« kralju. Stram te bodi! Ti bl za v hlev, pr mej kuš ha, ha, ha, hu. (Smrči). Ne, ne, ja, ja, orkošks, kej bš ti, ki žreš, tisti »Bašton«, cinbo butast. ha, hu, o jeli, o jeli, ha, ha, hu. (Smrči). A ne bš Jaka »Raklonca« ne pjeni. Za brica predijem kri. H-h-hudič, o, sej mi res, da sli ti in toje štiri frilice pod korn se sangale od veselja, da imate popokran frs in plešaste ka-landre! Kei, kei, orka malora, orka biles, ha, hu. (Smrči). Orko pomkor, kej bš z leitrani o pu noči jeskau Brtolfo di ventitre an), ha, hu. (Smrči). Orka barn-bina, ona je uržoh. Jaz ti dam na guzico, ti rjavi spaček, bš ti z nimate norce brila, ki so t'bir-mali po Valeršči. — ne, ne, ne boš! Polomim ti kosti, da to še pes ne povolia. — ha, ha. (Smrči).

V tem »krikscanju« prikoraka po poti stric Veseljak, prime Tineta za uho rekooč: A ga bš pital pu litra kaj?

Tine omenca oči in pravi: »Akrament, jest sem strašno sanjou«. »Kej pa si se sanjač«, upraša Veseljak. »Za anu boš ti ne povem zdej«, odvrne Tine. Veseljak pa intonira pesem: »En hriček bom kupil«. ... Ti-ne basira in jo abraceto udari-la v gostilno alla bella veduta, kjer je bilo veselja za prodajat...

V GOSTILNI.

A.: »Jaz imam sitnosti z jetri«.

B.: »Jaz tudi«.

A.: »Saj vi ne izgledate bo-lan«.

B.: »Tudi nisem; jaz izdelu-jem jetrne klobase«.

PRI SLIKARJU.

Umetni slikar: »Želite da Vas slikam na olje?«

Veriznik: »Kako, mislite mor-da, da sem sardina?«

V HRAŠČAH

pravijo, da pravi natakari-ka pri Stojer-ju, da pravijo tam, da ni po pustni več tako »lušno« ka-kor je bilo na pustni torek, ko je ona dobilo cvetlico s popkom. Dala jo je prešati v knjigo v trajen sromin, a na veliko žalost ji je v petek popek razpočil.

...

OSVETA NATAKARICE.

Na novo nastavljeni nataka-rica je bila strašno nerodna. Restavrater ji je ukazal prinesiti kozarec čaja in jo je posebej o-pozoril, naj pazi, da ne vrže vsega po tleh predno do mize prinese. Moj Bog, saj ona bi bila rada ubogala, toda kdo ve, kako po strani je nesla, da ji je kozarec spolznil s krožnika na tla in se razbil. Gospodar togo-ten je zahteval takoj 5 lir za posodo, češ, da se bo v prihod-njje pazila. Natakari-ka je mirno plačala škodo in vprašala: »Je-li s kozarcem vračunjen tudi krožnik?« »Kajpada« odgovori-ta. Natakari-ka. »No če je tako, pa še krožnik razbijem!« To rekši je butnila krožnik ob tla, da so vse črepinje zletele pod gospodarjeve noge.

LISTNICA UREDNISTVA:

Milan. Pošljite drugo malo krajše, bomo z veseljem prišli. Pozdravi: Cerovo. Poslano take reči. Če bi hotel tukaj poročati o vsaki punči in o vsaki fanti, bi moral izhajati debel par sto strani. Renča. Pravite, da budi dekle za tati. To res ni spo-dobno, kot tudi ni spodobno, da fan-tjo raje do pozne starosti popivajo, kot bi si posakali družico za življenje. Se Cuku ni dobro samemu biti. — Hudujana. Jeziček tete izpod Znojil smo vrgli v koš, da nam lista ne za-strupi. Logje. Morda je vse res, a včasih je tudi resnica kaznjiva, če bi jo spravili v svet. — Cereno. Osebo radi konkurence morda, zato ni arčo imelo in je v koš zletelo. — Gabrije. Slabo pisano. Cuk ni mogel prebrati. — Nabrežina. Fant je kupil dekletu mrežo za na glavo. Vjame naj ga za ka-zen vanjo. — Landol. Z zrakoplovom bodo šla dekleta po ženine? In fantje? Z lučjo opoldne po nevesto? — Gos-podična A. Brez podpisa — v koš! — Dotovlje. Slabo pisano. Cuk je špegle kupil, pa še te mu nič ne pomagajo. — Budanje. Malo neumljivo pisano. Pa drugič kaj. — Nabrežina. Nemir med mašo malo preveč osebno. — Mav-hinje. Ples, hoočniki in drugo. Zletelo v koš, osebno. — Nabrežina. Ljubo-sumnost je res najgrša stvar. Zato ne pišite takih stvari o ljubosumnosti ravno radi ljubosumnja. — San Pietro. Mi, ki smo še vedno Slovenci, bi dejali privatno št. Peter. Drugo nečistljivo. — Podmelec. Morda pripravimo za pri-hodnjic. — Bilje. Mi ne razumemo. — Deskle. Pišite drugič s črnolom in bolj razločno. Stavci se bodo Cuku upri-li, če jih bo »futrals« s takimi rokopi-si; saj se jim še želodec obrnejo. — Gre-gor Martin. Šlo dol v košius. Verzaci-us preslabacijs za Čukijus. Capiracijus? — Razstava ženskih bodnov. Brez podpisa kraja, nerazločen podpis pis-ca, zato se tudi Cuk ne podpisne nad va-šo pošiljatev; izročil jo je bl. g. Košu v žrelo. — Dornberg. S črnolom pišite. Dobite ga v Narodni knjigarni v Gorici. — Šetana. Pošljite kaj boljsega. — Firenze. Pošljite drugo. — Iz Koču nov. Ali ne veste, da je dobro, da molčite, kje ste dobili knjige. Zakaj? Vprašajte svoje možgane. Pošljite kaj drugega. — Trst. Nič. — Ravne. Ne vse! Drugič se kaj. — Tomaj. Če bi bile vsaj malo slane, bi šlo. Tako pa nič. — Bologna. Pošljite nam se, bolj vestno pisano. To nam da premnogo dela, če prepisujemo. — Čekovnik. Nam ne vga-ja, ker preveč nlatite po dekletih. Veste, včasih se mora tudi Cuk zavzeti zanje. — ZK. Pošljite kaj boljsega! — Trst (Gretn). Pošljite kaj drugega. — Bistrica. Bi priobčili, a smatramo, da sta pri vsakem takem pregrešku kriva dva. Čemu bi groma-dili samo na enega. Treba je včasih previdnosti. — Zvan. Prejeli. Je do-bro. Ali plačate klišej? — Vrtojba. V koš!

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici (Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Med Univ.
Dr. RADO SFILIGOJ
se je preselil v
Via Mameli
(Via Scuole) št. 8,
tik stare gimnazije,
ter ordinuje za ki-rurgijo, porodništvo
in ženske bolezni
od 9 - 11 in 2 - 3.

MIRODILNICA
v zvezi v lastno
dišavnico
E. GRAPULIN
Nasproti Ljudskemu vrtu)
Na drobno. Na debelo.
Cena brez vsake konkurence.

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV Maglo 16
(prej Tre Ré)
priporoča svoj fotografski, u-metniški atelje.
Na željo pride slikati tudi na-dom. Povečate in zmanjšate
všakovrstne fotografije. Izvi-šuje fotografije za polne legiti-macije v en uri.

Pozor

Pozor

na najstarejšo goriško zalogo pohištva!

Prodajam pohištvo po zelo nizkih cenah, in sicer:

Omare	od 200 L. navzgor
Posteljnake	90
Vzmeti	70
Žimnice	60
Spalne sobe	800

Velika izbira kompletnih spalnic najelegantnejših in preprostih z železnimi posteljnaki.

Z obilen obisk se priporoča

Ant. Breščak, največja zaloga pohištva na Goriškem z lastno delavnico v Gorici, Via Carducci 14 (prej Gosposka ulica) in Via C. Favetti 3.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v meha-nično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen ponk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilal-nica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original

Mundlos živalne stroje, ker so

najbolj zanesljivi, za to jamčim

15 let.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v bližini ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

== Vrv, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ==

Sveče, vese, kadla.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

RAZŠIRJAJTE ČUKA